

LBRIS

We know
books

TU
NU MĂ
VEI
CITI

ANDREEA RANGU

//bestseller

Chişinău • Bucureşti
2022

Am scris doar ce-am simțit, am lăsat
ca sentimentele să vorbească în locul meu.

Știu că tu nu-mi vei citi niciodată
această carte!

Eduminică dimineață. Nu mai am vești de
la el de două zile. A plecat la ora trei și
patru minute, cu noaptea în cap, lăsându-mi
doar câteva rânduri scrise pe o foaie și lipită
pe ușa frigiderului.

*M-au sunat de la centrală, a intervenit o
urgență.*

Suntem împreună de un an și trei luni, dar
îl cunosc de-o viață.

* * *

Mă pregăteam să ies din casă. Ca de obicei,
am pornit radioul pentru a asculta primele
știri ale zilei. Și, deodată, auzind următoarele
cuvinte, am rămas stană de piatră.

*În dimineața de 12 decembrie a avut loc o
scurgere de substanțe chimice la centrala nu-
cleară din Brașov... circumstanțele urmează*

IBDIS | We know
a fi stabilite, victime până la moment nu s-au depistat. Rămâneți cu noi, cu o actualizare de informație revenim mai târziu.

M-am prăbușit pe scaunul de la intrare, privind în gol. Cum așa? Parcă țineau totul sub control.

Am mai stat în această poziție câteva minute, apoi am început a-mi veni în fire.

* * *

Ce poate fi mai frumos decât să știi că ai pe cineva care te iubește alături? Cred că nimic, în afară de certitudinea că îl iubești și tu la fel.

Se spune că e mai bine să te iubească el mai mult decât o faci tu. Părerea mea este că ambii trebuie să se iubească la fel. Oferim puțin, dar primim mult. Și mult înseamnă pentru mine, iubire, afecțiune și stimă.

Am început sa-l iubesc din prima dată când l-am văzut. Da, da, simțeam și îl iubeam din prima și refuz să cred că nu există dragoste la

prima vedere. Există! Numai că... eu am început să-l iubesc din prima, în taină, iar el puțin mai târziu.

* * *

După ce am aflat vestea despre accidentul de la centrală, trebuia să mă calmez și să încerc să aflu mai multe detalii, însă nu aveam pe cine întreba. Am trecut pe la toți prietenii noștri care lucrau acolo sau care aveau cunoscuți la centrală și puteau să-mi dea careva informații despre ce se petrecuse la locul cu pricina. Nu mi-au plăcut niciodată telefoanele la miez de noapte. Întotdeauna prezic ceva rău. După câteva ore de așteptat, fără a primi vreun răspuns, am ieșit în parc. Acolo s-a apropiat un domn de mine. Îmi părea cunoscut, de parcă îl mai întâlнисem și înainte. Sau poate era doar timpul, care îmi juca feste.

— Bună ziua, sunteți Bianca? Aveți o scrisoare.

— Bună ziua, da, eu sunt.

Îmi întinde bucata de hârtie și se îndepărtează. I-au scrisoarea și alerg către cea mai apropiată bancă. O deschid tremurând și acolo... văd că este de la el.

Sunt bine, ne transportă la un alt spital din oraș. Totul este în ordine.

* * *

Este început de vară, 3 iunie. Mă plimb prin parc și îl văd pe o bancă. Citește. Fiind și eu o fană înrăită a cititului, am un impuls de-a mă apropia. Îmi place de el. Însă el nu știe asta încă...

— Bună! zic eu, ce se prevede cu finalul cărții?

— Bună! Admis sau respins.

— De ce? întreb eu mirată.

— Pentru că mă pregătesc de un examen, iar sfârșitul lui cam așa sună, respins sau admis.

Brusc deschid ochii, e un vis, la fel ca celelalte.

Nu eram cu el, nu eram soția lui, nu făceam parte din viața acestui om!

Asta a fost doar și doar imaginația mea.

Ce face *dragostea* din om?
Îl face să-și imagineze până
și imposibilul!

ÎNCEPUTUL

La început, Dumnezeu a creat cerul și pământul.

În prima zi a creat lumina,
A doua zi a creat cerul,
A treia zi a creat pământul,
A patra zi a creat soarele și luna,
A cincea zi a creat viețuitoarele mării,
A șasea zi a creat viețuitoarele pământului.

Dumnezeu a făcut fiarele și târâtoarele pământului după felul lor. El a văzut că erau bune.

Apoi Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră. El

LIBRIS | We know books

să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.

Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, parte bărbătească și parte femeiască.

Dumnezeu i-a binecuvântat și le-a spus: «Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ».

Iar în a șaptea zi s-a odihnit.”

Acum putem răspunde simplu la întrebarea din romanul lui Nicolae Dabija: „A fi om e artă sau destin?”. A fi om este, cu certitudine, o artă, arta creată de Dumnezeu.

De la începutul lumii până în prezent, omul a fost artă. Iar destinul... fiecărui om îi este predestinat să lase urmași. Ceea ce ar însemna că omul este artă și destin, cu care ne naștem fiecare.

* * *

Te voi iubi în toate cele patru anotimpuri.

Pășeam agale pe o stradă îngustă a orașului. Știam că acel oraș era unul dintre cele mai vizitate din întreaga lume, având un farmec aparte, nemaiîntâlnit în alte părți. În ultima mea zi acolo am ales o plimbare pe jos, pe potecile lăturalnice ale Parisului. Numai bune pentru așa ceva. Adierea vântului de primăvară mă îmbăta cu mirosul de flori ale copacilor, făcându-mă să mă îndrăgostesc tot mai tare de acel oraș.

Terminând cu ultimul examen, am avut nevoie de câteva zile doar pentru mine, zile în care să mă pot decide ce aveam să fac mai departe cu viața mea. Prima mea destinație a fost Parisul. Îmi doaream de mult timp să-l străbat în lung și-n lat, să vizitez ceva nou. Iar, după câteva ore bune de hoinărit pe jos, să intru în prima cafenea care mi-ar fi ieșit în cale și să savurez o ceașcă de cafea.

Parisul, orașul iubirii, a fost exact așa cum mi l-am imaginat, clădiri înalte cu geamuri mari și balcoane mici. Unele dintre ele erau

URDIS | We know
books

decorate cu flori de toate culorile. Aproape la fiecare colț de stradă dădeai peste o parfumerie sau o cafenea cu mese rotunde afară și scaune, unde trecătorii își puteau savura în liniște cafeaua lor franceză.

Obosită de mersul pe jos, am zărit la un colț de stradă un magazin de parfumuri. Eram înnebunită după parfumurile franceze. Astfel, am trecut strada și am intrat grăbită în magazin. Clopoțelul de deasupra ușii a dat imediat de știre c-a intrat cineva, un vizitator. Iar aromele din încăperea m-au ametit pe dată. Vânzătoarea s-a apropiat de tejea, așteptându-mă să vin mai aproape, la rândul meu. Am salutat-o politicoasă, iar ea mi-a răspuns cu un zâmbet. M-am dus lângă un raft și-am început să analizez noua colecție de parfumuri. O sticlă transparentă cu lichid roz mi-a atras atenția. Am luat-o ușor și am deschis-o, apropiind-o de nas pentru a-i dezvălui mirosul. Era unul dulce, de flori. Îmi plăcea. Credeam că mi se potrivește și că îmi găsisem mirosul pe care aveam să-l

port de acum încolo. Am achitat, ieșind fericită. Țineam în mâna dreaptă parfumul împachetat frumos, iar în stânga, portofelul cu bani. Nu îl închisesem bine, iar poza ei mi-a sărit din nou în ochi. Imediat fericirea mi s-a preschimbat în tristețe, fără ca să vreau, și lacrimi amare mi-au apărut în colțurile ochilor. Le-am șters rapid și cu pași grăbiți mi-am făcut drum către hotel. Era aproape. Am intrat în cameră și-am scos fotografia, mângâind-o ușor. Apoi ducând-o la buze, am sărutat-o. Îi mai simțeam și atunci bătaile inimii sub ale mele, îi mai simțeam mișcările, de parcă încă o mai purtam în mine.

Eram însărcinată în a șasea săptămână când am aflat. Și tot de atunci am rămas singură, doar eu și ea. Fusesem într-o prea frumoasă relație de dragoste, care, de altfel, s-a sfârșit foarte rapid. În schimb, cu sarcina totul era în ordine, decurgea bine, iar ea creștea pe zi ce trecea. Nu voiam să fac avort, nu voiam să ucid un mic suflet nevinovat, pe copilul meu. Eram în al doilea an la facul-